

snadž bě sebi wón to najmjenje myslit, a či, kotrymž bě wón telko zleho činił, kotrymž bě hišće w poslednim wokomiku njepečelscy napřečo stupit, či jeho nětko wothladachu, a wón ničo wo tym njewědžeše. Kak jenož wón do turkowskeho lěhwa přińdže? džiwaše so Maček.

„To ničo tak džiwne njeje, zo křescenjo k Turkam přestupja“, měnješe Marinski. „Tam maja z wjetša dobre žiwjenje, dokelž Turkojo do tajkich přeradnikow wjele dźerža a jich rad přiwozmu. Najskerje je tež wón, hdyž běchu jemu rubjene džěčo zasy wzali, so tam podał; dobry křescan drje ženje był njeje. Móžno tež je, zo měješe wotpohlad tam z džěsćom hić; dokelž Turkojo džěn rady křescanske džěći lója a kupuja, zo bychu je za najkhmańšich a najsurowišich wojakow wočahnyli. Do jich janičarow, wot kotrychž tajka hrózba dže, džěn jenož tajke džěći přińdu.“

„Móžemy so Bohu džakować, zo so zlóstnikej to radziło njeje!“ praji Maček, „hewak drje Wjacslawa ženje wjacy njebychmy namakali, a je-li bychmy, tola jenož jako njepečela našeje swjateje wěry.“

Dlějši čas hišće tak sedžo powědachu. Turkowski renegata běše nětko měrniši, runjež hišće wjacy króc njezrozemliwe a njezwisne słowa powědaše. Tež druhi turkowski wojak, kiž sobu w stanje ležeše, měješe zymicu a powědaše wjele wo swojim profeće Mohamedu